

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΩΡ

Η ΑΒΥΣΣΟΣ



ΤΑΝ ό "Υ6 Καρδέν πάτησε τό πόδι του στην παραλία του Γκρουά, ήτανε νύχτα μεσημέρι. "Ήξερε, ότι ή γυναίκα του τον περιμένε να γυρίσει την άλλη μέρα τά ξεμερώματα και μιά ιδέα εφιαλτική βασάνιζε τό μυαλό του: Θά βρή τάχα τή γυναίκα του στό σπίτι;

Βιαστικάς περνάει τή μεσηή πλατεία τής παραλίας, μπαίνει στον κεντρικό δρόμο του χωριού, χωρίς να συναντήσει ψυχή ζωντανή, διαβαίνει μπροστά άπ' την πλακατή εκκλησιά, ανεβαίνει τον άνηφορικό δρομώκο των άκουαίων και μπαίνει στην αλήη του σπιτιού του.

— Μαρία!... Μαρία!... φωνάζει δυνατά.

Καμιά άπόκριση. "Η Μαρία "Ιωάννα λείπει.

"Ο "Υ6 χιπιάνει τή δυνατή του γροθιά άπάνω στό ντουβάρι με λύσσα και μουρμουρίζει βαρείες βλαστήμιες με σαργμένα τά δόντια. "Ανάβει ύστερα τό τομπάκο του κατεβάζοντας μεγάλες, βαθείες ρουφηξιές καπνού και φεύγει, με τό κεφάλι σκυμμένο από βαρείες σκέψεις, με βήμα άργό.

"Αλέξανδρο άπ' τό μικρό «Ξενοδοχείο των Ξένων» είναι ένα καφε-νείο. Κάθεται εκεί μέσα σέ μιά γωνία και φωνάζει:

— "Ε, μάστορα, φέρε μου ένα ρούμι.

— Μπά! καλώς τον Καρδέν, ξεφωνίζει ό καφετζής. Γύρισες κιόλας;

— Ναί, δέν πήγαιναν καλά ή δουλειές...

— Τά ίδια κα' ό γέρο Μικέλης, γύρισε κα' αυτός κα' άδεια χέρια, λέει ό καφετζής. Είνε, καθώς φαίνεται, έτοιμτες ή μπουγάτσες που δέν άφίνουν τά ρέματα να κληθούν τά ψάρια κατά τά μέρη μας.

"Ο "Υ6 Καρδέν είνε άρηρημένος. Τίποτε δέν άκούει. "Αδειάζει μόνο τά ποτηράκια τών πάνω στ' άλλο, κιντάζοντας συγχρόνως πίσω άπ' τό τζάμι, προς τήν πόρτα του Ξενοδοχείου.

"Εξαφνα, ένα όγκος διατρέχει τό σώμα του. "Η Μαρία "Ιωάννα βγαίνει άπ' τήν άνεπισηνή πόρτα του Ξενοδοχείου, κιντάει για μιά στιγμή προσεχτικά μήπως περνάει κανείς άπ' τό δρόμο και φεύγει βιαστικά.

Σέ λίγο, άπ' τήν ίδια πόρτα βγαίνει κα' ό κύριος Μπαρνών, ό νέος ζωγράφος άπ' τό Παρίσι, που έχει έρθει στό Γκρουά να κάνει μερικά θαλασσογραφίες. Είνε ένας νέος όμορφος και ύπερσοσιατός, μ' εύγενικούς τρόπους. "Ετυχε κάποτε να τον γνωρίσει κα' ό "Υ6 κα' έπιασε από τότε μαζί του σχέσεις φιλικές. Πολλές φορές τον έλαμε στο σπίτι του, για να τον περιποιηθή και στο καινο του για να βγούν μαζί στο ψάρευμα.

"Οπως, τώρα;....

"Ο "Υ6 Καρδέν νοιάθει ένα κίμα παράφορης όργής, ένα φιλοσοφικό κίμα αίματος κα' ανεβαίνει στό λαμπρό του, στο πρόσωπό του.

Τά μάτια του είνε κατακόκκινα, έτοιμα να διακρίσουν, τά ρουθούνια του άνοιγοαλείωνουν γρήγορα και νευρικά, σαν να τρέχει σέ άποσοφα.

Μά κατορθώνει να κυριαρχήσει έπάνω στο πάθος του. Παίρνει βαθιά άνάσα, γίνεται όσο μπορεί πιο ήρεμος, σπρώχνεται και γυρίζει στο σπίτι του.

"Η Μαρία "Ιωάννα του άνοίγει τήν πόρτα και τρέχει κοντά του κα' ένα έπαρμένο χαράς.

— "Εσύ είσαι, "Υ6; Πώς είσαι; Πόσο είμαι χαρούμενη γι' αυτό!

— Πήγε καλά τό ψάρευμα, "Υ6; Ξαναρωτάει εκείνη.

— Καλά, πολύ καλά, Μαρία, άπανταίε τώρα ό "Υ6, μ' ένα γλυκόλαρο χαμόγελο. Κι' έδω τί νέα έχουμει;

— Μά... Τίποτα. Κανένα δέν είδα. "Απ' τήν ώρα πουβγυρες, δέ βγήκα καθόλου έξω.

— Μπα!... Χέ, χέ, χέ! Κι' ό "Υ6 γελάει μικρά, άλλόκοτα.

— Μά τί έχεις; ρωτάει τραυμαμένη ή άποσοφη Μαρία "Ιωάννα. Γιατί είσαι έτσι γλυκός; Θά πεινάς ίσως. "Ελα, χρυσέ μου...

Και με μιά ύπερσοσιατή τρυφερότητα τον παίρνει άπ' τό χέρι.

και κορμιάσει τά μανιασμένα κίματα, σιάζοντας και βογκώντας αιώνες τώρα με τό ίδιο μονότονο σφύρο κα' έλα τους. "Εκεί κάτω άνοιγεται ή φρικαλέα άβυσσος, ή «Τρύπα τής Κόλασης», καθώς τή λένε.

Κανείς θνητός ποτέ δέν ζύγασε στα μουρώγια εκείνα του θανάτου, όπου πολλές φορές στις νύχτες τις άρέγγυαρες, βλέπαμε όι φράδες τις ψυχές των πηγμένων κα' εκείνων που πεθάνανε άνεξίλετοι, να πλανώνται θρηγόντας.

Τό σούρουπο πέφτει τώρα γύρω του βαρύ, ή στεργές άχτίδες σβύθουν πέρα στη δύο κόκκινος—κόκκινος σαν αίμα και μιά σκοταδερή καταχνιά σμίγει τήν άπέραντη τή θάλασσα με τον μιλάδο ούρανο.

— Μην πάς έτσι στην άσκη, "Υ6. Με κάνεις να τρέμω, λέει ή Μαρία κα' άπλώνει τό χέρι της για να τον πιάσει.

"Εκείνος παίρνει τό χέρι της μέσ' στο δικό του και τής τό σφίγγει με δύναμη.

— Μή φοβάσαι, Μαρία... τής λέει, Κι' έπειτα, άν πέσω στην «Τρύπα», δέν πιστεύω να άρπάξει τήν ψυχή μου ό Σατανάς. Καθώς ξέρεις, είμαι άκαμάχητος».

— Φοβούμαι, "Υ6, φοβούμαι!

— Και γιατί να φοβάσαι; "Αν πέθαινες ξαφνικά τώρα, δέν θα σκεφτόταν ή ψυχή σου, άραού είνε καθαρή; Τί, φοβάσαι μην πάς στην Κόλαση;

— Τί έπαθες, τρελλάθηκες; Γιατί με ρωτάς τέτοια πράγματα; λέει εκείνη φοβισμένα.

— "Οχι, άγάπη μου, δέν τρελλάθηκε. "Ισα—ίσα, είμαι πολύ γνωστικός και ήσυχος, καθώς βλέπεις. Μά, για πές μου, μιά που τόποτε ή κούβεντα: δέν έχεις να μετανοήσης για τίποτε;

"Εκείνη τον κιντάζει άναστατομένη, γλομιά, μ' όλάνοχτα μάτια.

— "Οχι! Σου τ' άρκίζομαι... κατορθώνει να μουρμουρίσει.

Μ' ένα δυνατό τράβηγμα τήν άρπάζει εκείνος και τή σφίγγει βάνοντας στα γερά του μπράτσια. Τον παίρνει ένας τρελλός, ένας άλλόκοτος παροξυσμός επιθυμίας να τή ρουφήξει μ' ένα φιλί και συγχρόνως να τήν πατήση και να τή φτύσει με άηδία, σαν ένα βδελυρό παράδοτο.

— Ψεύτρα! τής λέει.

— "Υ6!...

— Ψεύτρα και άτιμη! Πρέπει να πεθάνης, να πεθάνης!... Είσαι άπιστη!...

Με μιά κραυγή τρυφερός πέφτει εκείνη γονατιστή κα' άγκαλιόζει τά πόδια του.

— Να!... Είνε αλήθεια!... "Εφατσα, τρανιάζει. Μά συχώρεσε με!...

— "Οχι... Θά πεθάνης!

Τό πρόσωπο του "Υ6 Καρδέν είνε άπαισια άλλωμένο, κατακόκκινο, φριχτό.

Με μιά βίαιη κίνηση άρπάζει τή γυναίκα του, τήν έσκολάει από πάνω του και τήν πιλάει στο κενο.

Μιά κραυγή φρίκης ακούγεται, ένα μικρόν πάφλασμα κάτω στα γερά κα' ύστερα βοιθαμάρα άπόλυτη!...

"Ο "Υ6 Καρδέν άφίνει ένα γέλιο άπότομο και κοφτό, στανωκοπέται και παίρνει τό δρόμο βιαστικός για τό χωριό!...



—"Εσύ είσαι, "Υ6; Πώς είσαι;... φωνάζει...

Συμμερόνει ή άλλη μέρα!...

"Ο "Υ6 Καρδέν κα' ό ζωγράφος Μπαρνών περιπατούν μαζί στ' άροσταλάσια.

— "Ελα δά, κύριε Μπαρνών, δέν θέλετε να πάμε λίγο παραέξω, λέει ό "Υ6.

— Καλά που τό σκέφτηκες, "Υ6. Μά γιατί φάνεσαι έτσι όχρός; ρωτάει ό ζωγράφος.

— Είνε που... κάθομαι τώρα δυό μέρες χωρίς δουλειά και στενωχοριέμαι. Θέλω να κινηθώ, να περιπατήσω!...

— Και που προτείνεις να πάμε;

— "Αν θέλεις, πάμε να σου δείξω σήμερα τήν «Τρύπα τής Κόλασης». Θάνα ξετραβηγμένα τά νερά κα' έτσι θα μωρσοοριμει να κατέβοιμε ως τις σπηλιές, από ένα δρομώκο που ξέρω εγώ.

— Είσαι έξαίσος άνθρωπος, "Υ6 Καρδέν! Δέχομαι μ' εύχαρίστησι!

— Δρόμο, τό λουπόν.

Οί δυό φίλοι, ό έγκληματίας σύζυγος κα' ό άνυποψίαστος έρασσης Ξεκινούν, κουνεντιάζοντας εθθημα.

"Ο νέος ζωγράφος έχει πολύ κέφι σήμερα κα' όλοένα γελάει, γελάει με τό παραμικρό.

"Ο "Υ6 Καρδέν λέει κα' αυτός ένα σωρό άστειολογίες και προσπαθεί να γελάσει, με τού άκουνο!...

Σ' ένα τέταρτο είνε κιόλας φρασμένοι στα χέλη του γρομιού.

